

## לשמוע קול תורה – מדרש בפרשה

### פרשת נשא

### סגפן

פרשתנו מפגישה אותנו עם הנזיר. הנזיר מסתגף ומשית על עצמו איסורים המרחיקים אותו מן החברה ומהנאות העולם: הוא מדיר עצמו מן היין, נמנע מדאגה להופעתו ועל כן אינו מתגלח ואינו מסתפר, ואסור לו להיטמא למת.

אדם אשר רודף אחרי הנאות החיים, נסחף בשטף מנעמיהם ושוכח את שורש מהותו נדרש לעיתים לסגף את עצמו כדי להגיע לאיזון, אולם חשוב להדגיש: אומנם התורה מתירה את הנזירות אך היא אינה מעודדת את קיומה, ואף רואה בה דבר שלילי. על כן בהפסקת נזירותו חייב הנזיר להביא קורבן חטאת – המעיד כי בעצם הנזירות טמון חטא:

"וַעֲשֵׂה הַפֶּה אֶחָד לְחַטָּאת וְאֶחָד לְעֵלָה וְכָפַר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנֶּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא" (במדבר ו, יא).

מהו חטאו של הנזיר אשר "חָטָא עַל הַנֶּפֶשׁ"? רש"י מבאר על פי חז"ל:

"רבי אלעזר הקפר אומר שציער עצמו מן היין".

הסגפנות איננה ערך עליון ביהדות, ואל לו לאדם לאסור על עצמו את מה שהתיר לו ה'. ראיית הסגפנות כאידיאל משקפת הבנה מוטעית שכל הטוב שברא ה' בעולם נועד לנסות את האדם, לגרום לו להתאוות ולהתגבר על תאוותיו. האומנם לשם כך נברא העולם?! חלילה וחס!

הקב"ה ברא עולם מלא טוב למען בריותיו ומאהבתו, ומותר לאדם ליהנות מהשפע הגדול שחלק לו ה'. כמובן שההנאה החומרית אינה מטרת החיים הבלעדית – אך היא חלק ממכלול הרבדים באדם השלם.

הקדושה בישראל תובעת מאיתנו לחיות את חיינו על פי כללי התורה, ואנו נדרשים למצוא את האיזון הנכון בין הצרכים החומריים לרוחניים. עלינו לקדש את המציאות ולא להתנתק ממנה!

שאל דוד בוצ'קו